

Sygn. akt II W 165/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

w obecności oskarżycieli publicznych Jarosława Zarzyckiego, Aleksandry Wardak
i Jarosława Modrzewskiego z KPP w Łukowie

po rozpoznaniu w dniach 31 marca, 5 maja i 14 czerwca 2016 roku sprawy **Z. F. (1)**

syna S. i S. z domu K. urodzonego (...)
w R.

obwinionego o to, że

I. w dniu 20 lutego 2015r. około godziny 15:05 w Ś. na drodze (...) jako kierujący samochodem m-ki V. (...) nr rej. (...) nie zastosował się do znaku P-4 „linia podwójna ciągła”

to jest o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.

II. w miejscu i czasie jak w pkt I jako kierujący w/w samochodem wykonywał manewr wyprzedzania innego pojazdu silnikowego na oznakowanym przejściu dla pieszych

to jest o wykroczenie z art. 97 k.w. w zw. z art. 26 ust.3 pkt 3 (...)

o r z e k a

- obwinionego Z. F. (1) uznaje za winnego dokonania zarzucanych mu wykroczeń wyczerpujących dyspozycje art. 92 § 1 k.w. i art. 97 k.w. i za czyny te na podstawie art. 92

§ 1 k.w. w związku z art. 9 § 2 k.w. i art. 24 § 3 k.w. wymierza obwinionemu karę grzywny w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

- na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w związku z art. 119 k.p.w. i art. 627 k.p.k. zasądza od obwinionego Z. F. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 230 (dwustu trzydziestu) złotych, w tym 50 (pięćdziesiąt) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. Od wyroku sądu pierwszej instancji służy stronom apelacja (art. 103 § 2 k.p.w.).^{b)}
  2. Wyrok można zaskarżyć w całości lub części (art. 103 § 4 k.p.w.).
  3. Apelację wnosi się na piśmie w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z uzasadnieniem.
- ^{b)} W wypadku, gdy uzasadnienie wyroku zostało przedstawione wyłącznie w formie ustnej, apelację wnosi się na piśmie w terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty otrzymania wyroku wraz z przekładem tego uzasadnienia. Wniesienie apelacji przed upływem terminu do złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku albo wniosku o przekład uzasadnienia

wyroku przedstawionego w formie ustnej wywołuje skutki wskazane odpowiednio w art. 35 § 1 k.p.w. albo art. 82 § 7 k.p.w. (wniosek o uzasadnienie wyroku bądź sporządzenie przekładu uzasadnienia wyroku przedstawionego w formie ustnej, sporządzenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia przez sąd, doręczenie uzasadnienia bądź przekładu uzasadnienia) i podlega rozpoznaniu; można ją uzupełnić w terminie 7 (siedmiu) dni (art. 105 § 1-2 k.p.w. i art. 122 § 2 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana; to samo stosuje się do osób nie będących stronami (art. 126 § 1 k.p.k. w zw. z art. 38 § 1 k.p.w.).

4. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

5. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

6. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

7. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

8. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

9. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 109 § 2 k.p.w.).

10. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-9) ^{c)}

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później; skrót „k.p.w.” oznacza ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 2013 r. poz. 395 oraz niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- a) stosuje się w sprawach o wykroczenia, z wyłączeniem spraw o wykroczenia skarbowe
- b) uwzględnia się, o ile ustawa nie stanowi inaczej
- c) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II W 165/15

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 lutego 2015 roku, około godziny 15⁰⁵ Z. F. (1) jechał jako kierujący samochodem marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) drogą (...) od strony W. w kierunku Ł. przez Ś.. Na tej samej drodze pełnili służbę w patrolu zmotoryzowanym funkcjonariusze Policji z Wydziału Ruchu Drogowego Komendy Powiatowej w Ł. asp. B. J. (1) i st. post. K. K. (2). Przejeżdżając w kierunku W. policjanci minęli w okolicach Szkoły Podstawowej w Ś. samochód kierowany przez Z. F. (1), jadący za ciągnikiem rolniczym i zauważywszy, że jego styl jazdy (a w szczególności wychylenie się poprzez wyjeżdżanie częściowo na przeciwny pas ruchu) wskazuje, że zamierza on dokonywać manewru wyprzedzania, zawrócili po przejechaniu około 200 metrów i jechali w tym samym kierunku, zbliżając się do tego pojazdu możliwie jak najszybciej. Znajdując się w odległości kilkudziesięciu metrów od wspomnianego V. (...) i nie tracąc go z pola widzenia zauważyli, że kierujący tym pojazdem wykonał manewr wyprzedzania ciągnika rolniczego na oznakowanym przejściu dla pieszych, nie stosując się równocześnie to umieszczonego tam znaku poziomego P-4, to jest podwójna linia ciągła, znajdującego się zarówno przed, jak i za owym przejściem dla pieszych. Kierujący samochodem V. (...) został zatrzymany do kontroli drogowej, podczas której, po wyjaśnieniu mu powodu zatrzymania, polemizował z policjantami okazując niezrozumienie, o które przejście dla pieszych chodzi, tzn. zaprzeczając, by wyprzedzał na przejściu obok Szkoły Podstawowej, a kiedy wyjaśniono mu, że powodem zatrzymania jest popełnienie wykroczenia na kolejnym w kierunku Ł. przejściu dla pieszych uznał, że funkcjonariusze Policji próbują mu „wmówić” coś, czego nie uczynił.

/ **dowód:** zeznania świadka B. J. - k. 72-72v, 88-88v; zeznania świadka K. K. - k. 71v-72, 83v-84; notatka urzędowa – k. 3, 11; wyjaśnienia Z. F. – k. 70v-71; szkic – k. 82/

Zatrzymany kierujący nie przyjął zaproponowanego mu mandatu karnego i poinformowany o możliwości skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego oświadczył, że z prawa tego skorzysta.

dowód: zeznania świadka B. J. - k. 72-72v, 88-88v; zeznania świadka K. K. - k. 71v-72, 83v-84; notatka urzędowa – k. 3; wyjaśnienia Z. F. – k. 70v-71 /

Z. F. (1) ma 667 lat, posiada wykształcenie średnie techniczne, z zawodu jest technikiem mechanikiem, aktualnie emerytem, utrzymującym się ze świadczenia w wysokości 1600 złotych netto miesięcznie. Jest on żonaty, ojcem dwojga dorosłych dzieci, nie posiadającym nikogo na swoim utrzymaniu. Poza stanowiącą współwłasność jego oraz żony posesją wraz domem o wartości bliżej nieustalonej oraz nie posiada on majątku większej wartości.

/ **dowód:** dane osobowe obwinionego – k.2, 70-70v/

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, to jest niezastosowania się do znaku drogowego P-4 „podwójna linia ciągła”, zakwalifikowanego z art. 92 § 1 k.w. oraz naruszenia przepisów ruchu drogowego poprzez wyprzedzanie innego pojazdu silnikowego na oznakowanym przejściu dla pieszych, kwalifikowanego z art. 97 k.w. Wyjaśnił on, iż jadąc samochodem w kierunku Ł. minął radiowóz policyjny na wysokości szkoły w Ś., a następnie wyprzedził ciągnik rolniczy, wykonując ów manewr w sposób przewidziany przepisami, a później został zatrzymany do kontroli drogowej. Znacząca część złożonych przez obwinionego wyjaśnień sprowadza się do jego ocen owego zdarzenia pod kątem możliwości zawrócenia i dogonienia go

przez radiowóz, a co za tym idzie - możliwości zaobserwowania tego zdarzenia przez policjantów, a także zastrzeżenia do przebiegu samej kontroli; postawa taka została także odzwierciedlona w notatce urzędowej na k. 11 akt.

Wyjaśnienia te zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności tylko w części, która jest niesporna, to jest, że obwiniony jechał w dniu zdarzenia samochodem V. (...) przez Ś. w kierunku Ł. i po minięciu się na wysokości szkoły z radiowozem wyprzedził następnie ciągnik rolniczy, po czym został zatrzymany do kontroli drogowej, nie zasługując na uwzględnienie w tym zakresie, w jakim wymieniony zaprzeczył dokonaniu tego manewru na przejściu dla pieszych i niezastosowaniu się znaku poziomego P-4. Okoliczności uznane przez Sąd za wiarygodne znajdują bowiem potwierdzenie w pozostałych przeprowadzonych w sprawie dowodach, zaś te, którym odmówiono waloru wiarygodności są wyrazem wyłącznie przekonań Z. F. (1) oraz przesłuchanego w charakterze świadka jego syna, posiadającego wiedzę o zdarzeniu wyłącznie od ojca, że było rzeczą niemożliwą takie zbliżenie się funkcjonariuszy jadących radiowozem początkowo w przeciwną stronę, by dokonali oni obserwacji. Przekonania i osądy wyrażane przez strony, czy świadków co do zasady nie podlegają ocenie Sądu, który zajmuje się faktami – a te odtworzył na podstawie kompleksowej oceny wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów.

Jak więc wspomniano zeznania G. F. Sąd uznał za wiarygodne o tyle, że uzyskał on informację o zdarzeniu od ojca i wyraził swe przekonanie co do niemożności popełnienia tego czynu przez obwinionego, jednakże jeśli były one przydatne dla dokonania ustaleń co do stanu faktycznego w niniejszej sprawie, to w nikłym stopniu.

Zeznania wspomnianych funkcjonariuszy B. J. (3) i K. K. (2) były konsekwentne, spójne i logiczne oraz pozwoliły na pełne odtworzenie stanu faktycznego w sprawie, znajdując ponadto potwierdzenie w tej części wyjaśnień złożonych przez obwinionego, którą Sąd uznał za wiarygodną. W ocenie Sądu w sposób przekonywujący świadkowie ci opisali przebieg zdarzenia, zwracając uwagę na wszystkie istotne szczegóły, powołując się niejednokrotnie na niepamięć wynikającą z upływu czasu od zdarzenia oraz faktu, że wymienieni tego rodzaju czynności wykonują praktycznie codziennie, co także wzmacnia wiarygodność tychże zeznań, stanowiąc potwierdzenie tezy, iż wymienieni tym jako funkcjonariusze publiczni nie byli i nie są zainteresowani określonej treści rozstrzygnięciem – w odróżnieniu od obwinionego. Poza tym świadkowie ci posiadają znacząco wyższą niżli przeciętny obywatel świadomość, co do konsekwencji złożenia zeznań nieprawdziwych – zarówno dla strony, której one dotyczą, jak i dla nich, jako takowe zeznania składających i świadomość ta stanowi z pewnością dodatkowy bodziec do składania zeznań zgodnie z prawdą.

Nadto Sąd oparł się na sporządzonym w toku tego postępowania szkicu miejsca zdarzenia, uwzględniającego dość znaczny odcinek drogi przed i za tymże, wykorzystanym podczas przesłuchania funkcjonariuszy Policji i dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, jako dowodach w pełni obiektywnych, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Z. F. (1) został obwiniony o wykroczenia z art. 92 § 1 k.w. oraz z art. 97 k.w. Sąd przypisał obwinionemu czyny w postaci zarzuconej przez oskarżyciela publicznego.

Wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. popełnia ten, kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego. Niestosowanie się polega nie niepodporządkowaniu się dyrektywie wynikającej ze znaku drogowego, przy czym znaki poziome są jednym z dwu rodzajów znaków i są umieszczane w postaci linii, napisów i symboli na nawierzchniach dróg. Jednym z takich znaków jest znak P-4, to jest Podwójna linia ciągła, oznaczająca bezwzględny zakaz wyprzedzania w miejscu nim oznaczonym.

Sygnały dawane są przez uprawnione osoby – w tym policjantów – za pomocą postawy i ruchu rąk, bądź przy wykorzystaniu tarczy do zatrzymywania tzw. „lizaka”, bądź latarki ze światłem czerwonym lub też w formie dźwiękowej. Polecenia mogą mieć różną formę i są one wyrażane głównie słownie, czasem jednak mogą to być gesty, jednak muszą one być wyrażone w sposób powszechnie zrozumiały dla uczestników ruchu drogowego. Są one nakazaniem określonego w danej sytuacji zachowania, np. zatrzymania pojazdu.

Strona podmiotowa może być zrealizowana zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, co wynika z treści art. 5 k.w.

Sprawca podlega karze grzywny lub karze nagany.

Czyn zabroniony z art. 97 k.w. popełnia uczestnik ruchu lub inna osoba znajdująca się na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub strefie ruchu, a także właściciel lub posiadacz pojazdu, który wykracza przeciwko innym przepisom ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. - Prawo o ruchu drogowym lub przepisom wydany na jej podstawie.

W myśl regulacji art. 26 ust. 3 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym kierującemu pojazdem zabrania się wyprzedzania pojazdu na przejściu dla pieszych i bezpośrednio przed nim, z wyjątkiem przejścia, na którym ruch jest kierowany.

Wykroczenie to ma charakter powszechny, jego sprawcą może więc być każdy. Strona podmiotowa może być zrealizowana zarówno umyślnie, jak i nieumyślnie, co wynika z treści art. 5 k.w.

Sprawca podlega karze podlega karze grzywny do 3.000 złotych albo karze nagany.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne Sąd stwierdził, iż obwiniony w dniu 20 lutego 2015 roku około godziny 15⁰⁵ w Ś., gminy i powiatu Ł., województwa (...) jadąc jako kierujący samochodem marki V. (...) o nr rejestracyjnym (...) nie zastosował się do znaku P-4 „linia podwójna ciągła” oraz, że w tym samym miejscu i czasie jako kierujący wspomnianym samochodem wykonywał wbrew zakazowi przewidzianemu w treści art. 26 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tekst jednolity – Dz. U. z 2012 roku, poz. 1137 z późn. zm.) manewr wyprzedzania innego pojazdu silnikowego na oznakowanym przejściu dla pieszych, a tym samym zachowaniem swym zrealizował znamiona wykroczeń wyczerpujących dyspozycje art. 92 § 1 k.w. i art. 97 k.w.

Jednocześnie wina obwinionego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zachodziły żadne okoliczności ją wyłączające.

Podnoszone przez obwinionego okoliczności, jakoby nie było możliwe zauważenie go przez policjantów, którzy wg jego wyliczeń winni znajdować się dalej stanowią wyłącznie jego linię obrony, niewiarygodną i raczej opartą na jego przekonaniu a nie na faktach, z całą pewnością nie do zaakceptowania jeśli zważy się, że funkcjonariusze Policji pełniący służbę w Wydziałach Ruchu Drogowego są szkoleni m.in. do prowadzenia działań pościgowych i nawet jeśli nie zawsze są one spektakularne, to z całą pewnością nie można im odmówić umiejętności w zakresie szybkiego przemieszczania się po drodze, a tym bardziej kiedy weźmie się pod uwagę, że kierującym radiowozem był funkcjonariusz z wieloletnim stażem w takim właśnie Wydziale w osobie asp. B. J. (3). W ocenie Sądu taka postawa obwinionego świadczy o lekceważeniu przepisów prawa z jednej strony i próbie takiego interpretowania faktów, by były one dlań najkorzystniejsze.

Sąd za popełnione wykroczenia, kierując się dyrektywą zawartą w art. 9 § 2 k.w., na podstawie art. 92 § 2 k.w., wymierzył Z. F. (1) karę grzywny w wysokości 500 zł.

Przy wymiarze kary Sąd miał na uwadze wszelkie okoliczności podmiotowe i przedmiotowe, leżące w granicach cech przypisanych obwinionemu wykroczeń, a także dotyczące osoby sprawcy i mające znaczenie dla wymiaru kary.

Stopień naruszenia przepisów odnoszących się do bezpieczeństwa ruchu drogowego był poważny, bowiem jak wykazują statystyki to właśnie niezachowanie ostrożności w okolicach przejść dla pieszych leży u podstaw wielu wypadków drogowych i tylko szczęściu może obwiniony zawdzięczać to, że do takowego wypadku nie doszło. Niemniej jednak, jak wynika z wyrażonej w art. 4 Prawa o ruchu drogowym, zasady, wszyscy uczestnicy ruchu i inne osoby znajdujące się na drodze mają prawo liczyć, że inni uczestnicy tego ruchu przestrzegają przepisów ruchu drogowego – a zachowanie obwinionego takiej gwarancji nie dawało.

Reasumując, w ocenie Sądu kara w takim wymiarze spełni przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do sprawcy, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Jednocześnie jako kara o charakterze majątkowym - będzie ona realnie odczuwana przez sprawcę.

Mając na względzie fakt, że obwiniony jest osobą posiadającą stałe dochody i nie znajdując podstaw do zwolnienia go od ponoszenia kosztów postępowania Sąd na podstawie art. 118 § 1 k.p.w. w związku z art. 119 k.p.w. i art. 627 k.p.k. obciążył go w całości kosztami sądowymi na rzecz Skarbu Państwa 118 § 1 k.p.w. w związku z art. 119 k.p.w. i art. 627 k.p.k. w kwocie 230 złotych, na które złożyły się poniesione w jego toku (także w postępowaniu odwoławczym) wydatki oraz stanowiącą 10 % z orzeczonej kary grzywny opłata w kwocie 50 złotych.

Powyższe legło u podstaw rozstrzygnięcia.

SSR Mariusz Brojek